

Arrest

nr. 347 241 van 27 mei 2026
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. STYNEN
Diksmuidestraat 2
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Mauritaanse nationaliteit te zijn, op 6 januari 2026 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie van 26 november 2025 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de syntheseseminarie.

Gelet op de beschikking van 16 februari 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 maart 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. STYNEN, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 2 december 2024 toe op het grondgebied van de Schengenzone via Madrid (Spanje) op basis van een visum type C (kort verblijf) afgeleverd door de Spaanse autoriteiten.

1.2. Verzoeker diende op 10 december 2024 een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie (bijlage 19ter), in functie van zijn vader die de Belgische nationaliteit heeft, meneer S. O. Y.

1.3. De gemachtigde van de minister voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde van de minister) trof op 3 juni 2025 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

1.4. Verzoeker diende op 13 juni 2025 een tweede aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (bijlage 19ter), in functie van zijn Belgische vader.

1.5. De gemachtigde van de minister trof op 26 november 2025 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Verzoeker werd hiervan op 8 december 2025 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…)

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 13.06.2025 werd ingediend door:

Naam: S.(…)

Voornaam: H.(…)

Nationaliteit: Mauritanië

Geboortedatum: (…)

Geboorteplaats: (…)

Identificatienummer in het Rijksregister: (…)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (…)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 13.06.2025 voor de tweede maal gezinshereniging aan in functie van zijn vader S.(…) O.(…) Y.(…) (RR (…)), Belgische nationaliteit, in toepassing van artikel 40ter, §2, eerste lid, 2° van de wet van 15.12.1980.

Overeenkomstig de overgangsmaatregelen bedoeld in artikel 24 van de wet van 18 juli 2025 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, wordt de verblijfsaanvraag onderzocht overeenkomstig artikel 40ter, zoals geformuleerd vóór de inwerkingtreding van de wet van 18 juli 2025.

Artikel 40ter, § 2, eerste lid, 2° van de wet van 15.12.1980 stelt dat: ‘de rechtstreekse bloedverwanten in neergaande lijn van de Belg of van diens echtgenoot of geregistreerde partner als bedoeld in het eerste lid, 1°, beneden de leeftijd van achttien jaar of die in het land van oorsprong dan wel herkomst ten hunnen laste zijn, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent begeleiden of zich bij hen voegen. …’

Betrokkene is ouder dan 18 jaar en dient in het kader van de huidige procedure aan te tonen ten laste te zijn van zijn vader. Om als ‘ten laste’ te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine.

Ter staving van bovenstaande voorwaarden werden volgende documenten voorgelegd:

- *internationaal reispaspoort Mauritanië (…)* op naam van betrokkene (geldigheidsduur: 07.06.2022-06.06.2027) met Spaans visum en in- en uitreisstempel waaruit blijkt dat zijn meest recente inreis in Schengen dateert van 02.12.2024

- *ouderlijke toestemming N°(…) dd. 19.10.2017 waarin de moeder van betrokkene hem machtigt om naar België te reizen om permanent bij zijn vader te verblijven: dit document werd opgesteld in het kader van een voorgaande visumaanvraag dd. 20.02.2018, en is – gezien de meerderjarigheid van betrokkene bij zijn meest recente inreis in Schengen, en bij uitbreiding België – niet relevant in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging*

- *bewijs geldstorting vanwege de referentiepersoon aan betrokkene dd. 11.02.2020*

- *bewijzen geldstortingen vanwege de referentiepersoon aan derden: echter, gezien deze stortingen niet werden verzonden aan betrokkene, zijn deze niet relevant in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging*

- *documenten met betrekking tot de bestaansmiddelen van de referentiepersoon: loonfiches Ago Jobs voor de periode 02.03.2023 – 29.02.2024 en loonfiches Adecco voor de periode maart 2024 – november 2025: echter, uit bijkomende gegevens van het administratief dossier blijkt dat deze beide tewerkstellingen als uitzendkracht werden stopgezet op respectievelijk 29.02.2024 en 22.11.2024. De voorgelegde gegevens betreffende de bestaansmiddelen van de referentiepersoon zijn dan ook niet langer actueel, en kunnen bijgevolg niet mee in overweging genomen worden bij de beoordeling van zijn bestaansmiddelen in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging. Uit dezelfde bijkomende gegevens van het administratieve dossier blijkt dat de referentiepersoon op heden tewerkgesteld is bij B.(…) M.(…). Er werden met betrekking tot deze meest recente tewerkstelling geen bijkomende informatie (arbeidsovereenkomsten, loonfiches, …) voorgelegd.*

- *betalingen vanwege (vermoedelijk) de referentiepersoon aan Telenet, OCMW Sint-Lievens-Houtem, Orange, Farys, Electrabel, … vanaf januari 2024: voor zover betrokkene aan de hand van deze documenten wil aantonen dat de referentiepersoon sedert zijn aankomst in België instaat voor de kosten verbonden aan zijn levensonderhoud, dient opgemerkt te worden dat deze gegevens (voor zover ze dateren van voor de aankomst van betrokkene in België) geen betrekking hebben op betrokkene maar enkel verbonden zijn aan het levensonderhoud van de referentiepersoon, en (voor zover ze dateren van na de aankomst van*

betrokkene in België) betrekking hebben op de situatie in België en dan ook niet relevant zijn in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging.

- onleesbare bankoverschrijvingen waarvan het onduidelijk is of deze ontvangsten dan wel uitgaven betreffen (AVC en RJV)

- brief CM dd. 19.03.2025 en aansluitingsattest CM dd. 22.07.2025 waaruit blijkt dat betrokkene werd ingeschreven als persoon ten laste bij de referentiepersoon: echter, een inschrijving ten laste bij de mutualiteit heeft niet dezelfde betekenis en inhoud als ten laste zijn in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging, en kan niet aanvaard worden als afdoende bewijs

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, dient in eerste instantie opgemerkt te worden dat betrokkene niet heeft aangetoond dat hij onvermogen was in zijn land van herkomst of origine voor zijn vertrek uit Mauritanië. Hieromtrent werden andermaal geen documenten voorgelegd.

Tevens, in het kader van zijn (geweigerde) visumaanvraag dd. 18.12.2023 (met geplande vertrekdatum 27.02.2024) en dd. 13.11.2024 (met geplande aankomstdatum 14.01.2025) toonde betrokkene ten opzichte van respectievelijk de Franse en de Spaanse overheden aan economisch actief te zijn als handelaar en in deze hoedanigheid over de nodige bestaansmiddelen te beschikken. Hij kan bezwaarlijk in november 2024 aanhalen over de nodige bestaansmiddelen te beschikken om een visum kort verblijf afgeleverd te krijgen, om nadien te claimen dat hij onvermogen was in Mauritanië voor zijn komst naar Schengen in december 2024.

Er werd één beperkte geldstorting vanwege de referentiepersoon aan betrokkene voorgelegd. Echter, niet alleen is één geldstorting op zich te beperkt, ook het verzonden bedrag van €46,10 is dermate laag, zelfs indien rekening gehouden wordt met de levensstandaard in Senegal, waaruit betrokkene destijds schijnbaar verbleef. Bovendien is deze ene geldstorting dd. 11.02.2020 onvoldoende recent. Nogmaals, uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt dat betrokkene voor zijn komst naar Schengen in december 2024 wel degelijk economisch actief was en over de nodige bestaansmiddelen kon beschikken.

Er dient tenslotte ook opgemerkt te worden dat er geen documenten werden voorgelegd waaruit blijkt dat betrokkene en referentiepersoon tot op heden niet ten laste vallen/vielen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk, noch werd er afdoende aangetoond dat de referentiepersoon op heden beschikt over de nodige bestaansmiddelen om betrokkene ten laste te nemen.

Bijkomend dient opgemerkt te worden dat uit het geheel van de gekende gegevens blijkt dat betrokkene sedert 26.02.2025 tewerkgesteld is in België. Op zich is het uiteraard goed dat betrokkene de moeite doet te integreren en te werken, echter om gezinshereniging te kunnen genieten als volwassene, ouder dan 18 jaar, dient men ten laste te zijn van de referentiepersoon, en dit tot het ogenblik van de toekenning van het verblijfsrecht. Er kan dan ook geenszins gesteld worden dat dit hier het geval is.

Uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt niet dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds in het land van herkomst effectief ten laste was van de referentiepersoon. Immers, hij heeft noch aangetoond effectief onvermogen te zijn, noch bewezen voorafgaand aan de aanvraag van in het land van herkomst, en dit tot op heden, financieel en/of materieel te zijn aangewezen op de steun van referentiepersoon.

Het gegeven dat betrokkene in sedert 10.12.2024 (afgezien van de periode dat hij werd afgevoerd wegens verlies verblijfsrecht) op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op hetzelfde adres als de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter, §2, eerste lid, 2° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkenen. Het AI dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst uw aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht.

Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt u aan uw dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen.

(...)"

2. Over de rechtspleging

2.1. Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste van verzoeker te leggen.

2.2. Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) doet de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) uitspraak op basis van de synthesememorie, behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel van zijn synthesememorie voert verzoeker de schending aan van *“het recht van verdediging door een gebrek, onduidelijkheid en dubbelzinnigheid in de motivering van de beslissing”*. Verzoeker stelt in zijn eerste middel het volgende:

“Verwerende partij stelt dat er geen bewijs is dat verzoekende partij in het herkomstland (en tot op heden) ten laste is van de referentiepersoon.

DVZ stelt enerzijds dat er geen bewijs is dat verzoeker in Mauritanië ten laste was van zijn Belgische vader. Verzoeker heeft wel degelijk geld ontvangen in Mauritanië van zijn vader, en toont dit ook aan door een rechtstreekse geldstorting op 11.02.2020. Daarnaast toont hij dit aan door talkrijke geldstortingen vanwege de referentiepersoon aan derden. Dat dit geld niet rechtstreeks werd overgeschreven op naam van verzoeker is logisch: De referentiepersoon stuurde die geld meestal via Western Union of RIA naar het dichtstbijzijnde kantoor bij de woning van verzoeker, namelijk in Senegal. Dit is zo'n 5km van de woning van verzoeker in Mauritanië. Verzoeker zelf mag de grens niet oversteken en kan dus het geld ook niet ophalen. Daarom moest dit telkens gebeuren op naam van een derde, die wel die mogelijkheid had.

Verzoeker woonde in zijn herkomstland nu eenmaal een zodanig afgelegen gebied dat geldtransfers onmogelijk waren, rechtstreeks naar hem. Op de map van locaties van western union kan men bovendien zeer goed zien dat er aan de Senegalese kant verschillende kantoren zijn, maar in Mauritanië zijn deze 100den kilometers verwijderd van het huis van verzoeker. Find Western Union Locations in Mauritania | Western Union MR

Verzoeker was wel degelijk volledig afhankelijk van de financiële transfers van zijn vader, getuige ook de vele bewijzen die de referentiepersoon bijbrengt.

DVZ erkent dat er wel meerdere transfers voorliggen maar stelt dat deze aan onbekende derden zijn. Er zijn echter ook transfers die duidelijk aan de moeder zijn gericht (stuk 3), nl. een overschrijving van 290 euro op 12/3/2020. Dat mevrouw R.(...) D.(...) G.(...) de moeder is van verzoeker, daarvan is DVZ op de hoogte, aangezien verzoeker de huwelijksakte van zijn ouders heeft neergelegd bij zijn aanvraag (stuk 4).

Overigens zijn vele andere bewijzen van overschrijvingen gericht aan K.(...) G.(...), de broer van de moeder van verzoekster, die dus het geld aan haar gaf. (stuk 3 en stuk 5)

Ook heeft verzoeker in 2021 1500 euro gestort naar de toenmalige burgemeester van W.(...), M.(...) L.(...) (stuk 6)

De regelmatige transfers van O.(...) S.(...) naar zijn zoon en de rest van het gezin worden ook geattesteerd door de huidige burgermeester van Waly. (stuk 7)

Voor zover verwerende partij in haar nota met opmerkingen op p.6 stelt dat er nieuwe stukken worden gevoegd om deze afhankelijkheid aan te tonen: het bewijs van de overschrijvingen was wel degelijk reeds aanwezig in het dossier van DVZ, alsook het adres van verzoekende partij in zijn herkomstland. DVZ had dus zelf kunnen weten dat verzoeker in een geïsoleerd stuk van Mauritanië woont, ver van steden in Mauritanië, maar vlak bij de grens en een stad in Senegal.

Verwerende partij had op de overschrijvingen ook al de naam van de moeder van verzoeker kunnen opmerken, die men wel degelijk kende aangezien verzoeker ook zijn geboorteakte en de huwelijksakte van zijn ouders had neergelegd.

De stukken die verzoeker extra neerlegt dienen ter illustratie.

Voor zover verwerende partij in haar nota met opmerkingen op p.5 stelt dat verzoeker onmogelijk ten laste kon zijn van de referentiepersoon aangezien verzoeker een Frans en Spaans visum heeft aangevraagd, waarin hij vermeldde handelaar te zijn: Het is niet omdat verzoeker af en toe wat geld verdiende door handel te drijven, dat hij in zijn basisbehoeften kon voorzien. Verzoeker schreef op de visumaanvragen dat hij handelaar was, maar op geen enkele manier heeft hij zijn inkomsten moeten voorleggen bij de Franse of Spaanse ambassade. Alleszins zit hierover niets in het dossier van DVZ, er staat enkel de vermelding handelaar, en dus kan DVZ hier geen inkomen uit afleiden, want als hij zijn inkomen had moeten voorleggen zou men hebben vastgesteld dat dat ondermaats was. Verzoeker was wel degelijk aangewezen op de geldstortingen voor zijn levensonderhoud.

Voor zover verwerende partij in haar nota met opmerkingen op p. 7 stelt dat verzoeker, doordat hij in België werkt, aantoonde dat hij niet ten laste is van de referentiepersoon: Verzoeker heeft zijn loonfiches bijgebracht: Hij is wel degelijk ook in België nog afhankelijk van zijn vader, aangezien hij slechts 500-1000 euro verdiende per maand sinds hij begonnen is met werken, en hiermee dus geenszins voldoende zou hebben om alleen te overleven zonder hulp (onderdak/kosten) van zijn vader. (stuk 8)

Een leefloon als alleenstaande in België is in 2025 nl. 1.314,20 euro, (veel) meer dan wat verzoeker maandelijks verdiende wat bewijst dat hij nog steeds afhankelijk is.

Wanneer verzoeker de uitgaven van de referentiepersoon voor het huishouden in België bijbrengt, die aantonen dat verzoeker ook sinds zijn komst in België afhankelijk is van de referentiepersoon, stelt DVZ dat deze niet relevant zijn omdat ze betrekking hebben op België en niet op het herkomstland.

Vervolgens stelt men echter dat verzoeker werkt in België, en dat men "om gezinshereniging te kunnen genieten als volwassene, ouder dan 18 jaar, ten laste dient te zijn van de referentiepersoon en dit tot het ogenblik van de toekenning van het verblijfsrecht."

Dit zijn twee tegengestelde argumenten, die elkaar uitsluiten. Ofwel stelt men dat men enkel moet bewijzen dat men in het herkomstland afhankelijk was, en doet het er niet toe of verzoeker werkt of niet in België. Ofwel zegt men dat verzoeker ook in België nog afhankelijkheid moet aantonen, en dan moeten de stukken die bewijzen dat verzoeker in België afhankelijk is van de referentiepersoon ook in aanmerking worden genomen. Dat heeft men DVZ hier duidelijk weigeren te doen.

Voor zover verwerende partij op p. 7 van haar nota met opmerkingen stelt dat deze geen tegengestelde argumentatie betreft: dit klopt niet. Als verzoeker echt zou moeten bewijzen dat hij in België ook nog ten laste is van de referentiepersoon, dan kan men de bewijsstukken die hij hiervoor bijbrengt niet afwimpelen met "voor zover ze dateren van na de aankomst van betrokkene in België betrekking hebben op de situatie in België en dan ook niet relevant zijn in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging."

Dit is wel degelijk tegenstrijdig met het feit dat men dan het feit dat verzoeker werkt in België wel in aanmerking zou nemen voor de beoordeling van het 'ten laste' zijn.

Het feit dat verzoeker werkt in België wil bovendien niet zeggen dat hij niet nog altijd, wanneer hij nog in het herkomstland zou zijn, afhankelijk zou zijn van de referentiepersoon.

De Dienst Vreemdelingenzaken blijft dan ook in gebreke in onderhavig dossier.

De beslissing werd dan ook niet op afdoende wijze gemotiveerd.

Het middel is gegrond."

In een tweede middel van zijn syntheseseminarie voert verzoeker de schending aan van het redelijkheids- en het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoeker formuleert zijn grief als volgt:

"Het redelijkheids- en voorzorgsbeginsel verplicht de overheid bij het nemen van beslissingen de nodige terughoudendheid aan de dag te leggen.

DVZ stelt dat het voor haar niet duidelijk is waarom verzoekende partij bepaalde documenten voorlegt, of niet te begrijpen wat deze documenten inhouden. Men stelt ook niet te weten of referent nog werkt of niet.

DVZ heeft nooit enige vraag tot verduidelijking gericht aan verzoeker. Men zoekt enkel informatie op ten nadele van verzoeker, maar niet ten voordele van het dossier.

Indien de Dienst Vreemdelingenzaken het dossier enigszins zorgvuldig had onderzocht, dan zou nooit tot een weigering van de aanvraag gezinshereniging van verzoekende partij zijn besloten, nu blijkt dat er wel degelijk financiële en materiele afhankelijkheid is met de referentiepersoon, en het na behoefteanalyse duidelijk zou zijn dat de inkomsten ruim volstaan om de uitgaven van het gezin te dekken;

De Dienst Vreemdelingenzaken beslist onvoldoende gefundeerd tot de weigering van de aanvraag gezinshereniging zonder rekening te houden met de hierboven aangehaalde argumenten, hetgeen niet redelijk is.

Ook dit middel is derhalve gegrond.

Dat er aldus sprake is van onbehoorlijk bestuur in hoofde van de Dienst Vreemdelingenzaken.

De aangehaalde middelen zijn derhalve ernstig genoeg om een vernietiging van de bestreden beslissing te rechtvaardigen."

Als bijlagen bij zijn syntheseseminarie voegt verzoeker bewijzen van geldoverschrijvingen, een kopie van de huwelijksakte van zijn ouders, bewijzen van geldtransfers via Western Union aan K.G., bewijs van een geldtransfer via Ria aan M.L., een attest van de burgemeester van Waly opgesteld op 6 januari 2026, loonbrieven op zijn naam voor 1 en 2 november 2025 en 10 t.e.m. 16 november 2025, een werkloosheidsuitkeringsattest op naam van de referentiepersoon en zijn aanvraag voor een verblijfkaart van een familielid van een burger van de Europese Unie van 13 juni 2025 (Syntheseseminarie, bijlagen 3-10).

3.2. Beide door verzoeker aangevoerde middelen worden hieronder, omwille van hun inhoudelijke verwevenheid, gezamenlijk behandeld.

3.3. Een schending van het redelijkheidsbeginsel als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur veronderstelt dat de overheid bij het nemen van de bestreden beslissing onredelijk heeft gehandeld, met andere woorden dat zij de haar toegekende discretionaire beoordelings- of beleidsvrijheid onjuist heeft gebruikt. Van een schending van het redelijkheidsbeginsel kan slechts sprake zijn wanneer een beslissing, waarvan is vastgesteld dat ze berust op deugdelijke grondslagen, inhoudelijk dermate afwijkt van het normale beslissingspatroon of, nog, er een zodanige wanverhouding bestaat tussen die motieven en de inhoud van de beslissing, dat het niet denkbaar is dat een andere zorgvuldig handelende administratieve overheid in dezelfde omstandigheden tot die besluitvorming zou komen of die beslissing zou nemen (RvS 29 mei 2020, nr. 247.683).

3.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

3.5. Waar verzoeker de gemachtigde van de minister een gebrekkige, onduidelijke en dubbelzinnige motivering verwijt, voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen (RvS 13 augustus 2013, nr. 224.475).

3.6. Zowel bij het beoordelen van het zorgvuldigheidsbeginsel als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Het wettigheidstoezicht van de Raad is beperkt tot het onderzoek of de door de verwerende partij in aanmerking genomen samenhangende feitelijke omstandigheden correct zijn, deze omstandigheden correct werden beoordeeld en ze de genomen beslissing in redelijkheid kunnen verantwoorden (cf. RvS 18 februari 2021, nr. 249.747).

3.7. De bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk artikel 40ter, § 2, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet als haar juridische grondslag. Deze wetbepaling luidt als volgt:

“§ 2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die geen gebruik maakte van zijn recht van vrij verkeer en verblijf overeenkomstig artikel 21 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, dan wel niet voldoen aan de voorwaarden zoals voorzien in § 1:

(...)

2° de rechtstreekse bloedsvrwanten in neergaande lijn van de Belg of van diens echtgenoot of geregistreerde partner bedoeld in het eerste lid, 1°, beneden de leeftijd van achttien jaar of die in het land van oorsprong dan wel herkomst te hunnen laste zijn, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent begeleiden of zich bij hem voegen. (...)”

3.8. Uit het geheel van de stukken blijkt dat verzoeker op 13 juni 2025 een tweede aanvraag van een verblijfskaart van een burger van de Europese Unie (bijlage 19ter) indiende als meerderjarige bloedverwant in neergaande lijn in functie van zijn Belgische vader. Uit niets blijkt dat verzoekers vader gebruik gemaakt zou hebben van zijn recht op vrij verkeer. Aangezien verzoeker ouders is dan 18 jaar, dient hij conform artikel 40ter, § 2, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet het bewijs te leveren dat hij “ten laste” is van de Belgische referentiepersoon. In de bestreden beslissing wordt in dit verband het volgende gesteld:

“Ter staving van bovenstaande voorwaarden werden volgende documenten voorgelegd:

- *internationaal reispaspoort Mauritië (...) op naam van betrokkene (geldigheidsduur: 07.06.2022-06.06.2027) met Spaans visum en in- en uitreisstempel waaruit blijkt dat zijn meest recente inreis in Schengen dateert van 02.12.2024*

- *ouderlijke toestemming N°(...) dd. 19.10.2017 waarin de moeder van betrokkene hem machtigt om naar België te reizen om permanent bij zijn vader te verblijven: dit document werd opgesteld in het kader van een voorgaande visumaanvraag dd. 20.02.2018, en is – gezien de meerderjarigheid van betrokkene bij zijn meest recente inreis in Schengen, en bij uitbreiding België – niet relevant in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging*

- *bewijs geldstorting vanwege de referentiepersoon aan betrokkene dd. 11.02.2020*

- *bewijzen geldstorting vanwege de referentiepersoon aan derden: echter, gezien deze storting niet werden verzonden aan betrokkene, zijn deze niet relevant in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging*

- *documenten met betrekking tot de bestaansmiddelen van de referentiepersoon: loonfiches Ago Jobs voor de periode 02.03.2023 – 29.02.2024 en loonfiches Adecco voor de periode maart 2024 – november 2025: echter, uit bijkomende gegevens van het administratief dossier blijkt dat deze beide tewerkstellingen als uitzendkracht werden stopgezet op respectievelijk 29.02.2024 en 22.11.2024. De voorgelegde gegevens betreffende de bestaansmiddelen van de referentiepersoon zijn dan ook niet langer actueel, en kunnen bijgevolg niet mee in overweging genomen worden bij de beoordeling van zijn bestaansmiddelen in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging. Uit dezelfde bijkomende gegevens van het administratieve dossier blijkt dat de referentiepersoon op heden tewerkgesteld is bij B.(...) M.(...). Er werden met betrekking tot deze meest recente tewerkstelling geen bijkomende informatie (arbeidsovereenkomsten, loonfiches, ...) voorgelegd.*

- *betalingen vanwege (vermoedelijk) de referentiepersoon aan Telenet, OCMW Sint-Lievens-Houtem, Orange, Farys, Electrabel, ... vanaf januari 2024: voor zover betrokkene aan de hand van deze documenten*

wil aantonen dat de referentiepersoon sedert zijn aankomst in België instaat voor de kosten verbonden aan zijn levensonderhoud, dient opgemerkt te worden dat deze gegevens (voor zover ze dateren van voor de aankomst van betrokkene in België) geen betrekking hebben op betrokkene maar enkel verbonden zijn aan het levensonderhoud van de referentiepersoon, en (voor zover ze dateren van na de aankomst van betrokkene in België) betrekking hebben op de situatie in België en dan ook niet relevant zijn in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging.

- onleesbare bankoverschrijvingen waarvan het onduidelijk is of deze ontvangsten dan wel uitgaven betreffen (AVC en RJV)

- brief CM dd. 19.03.2025 en aansluitingsattest CM dd. 22.07.2025 waaruit blijkt dat betrokkene werd ingeschreven als persoon ten laste bij de referentiepersoon: echter, een inschrijving ten laste bij de mutualiteit heeft niet dezelfde betekenis en inhoud als ten laste zijn in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging, en kan niet aanvaard worden als afdoende bewijs

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, dient in eerste instantie opgemerkt te worden dat betrokkene niet heeft aangetoond dat hij onvermogen was in zijn land van herkomst of origine voor zijn vertrek uit Mauritanië. Hieromtrent werden andermaal geen documenten voorgelegd.

Tevens, in het kader van zijn (geweigerde) visumaanvraag dd. 18.12.2023 (met geplande vertrekdatum 27.02.2024) en dd. 13.11.2024 (met geplande aankomstdatum 14.01.2025) toonde betrokkene ten opzichte van respectievelijk de Franse en de Spaanse overheden aan economisch actief te zijn als handelaar en in deze hoedanigheid over de nodige bestaansmiddelen te beschikken. Hij kan bezwaarlijk in november 2024 aanhalen over de nodige bestaansmiddelen te beschikken om een visum kort verblijf afgeleverd te krijgen, om nadien te claimen dat hij onvermogen was in Mauritanië voor zijn komst naar Schengen in december 2024.

Er werd één beperkte geldstorting vanwege de referentiepersoon aan betrokkene voorgelegd. Echter, niet alleen is één geldstorting op zich te beperkt, ook het verzonden bedrag van €46,10 is dermate laag, zelfs indien rekening gehouden wordt met de levensstandaard in Senegal, waaruit betrokkene destijds schijnbaar verbleef. Bovendien is deze ene geldstorting dd. 11.02.2020 onvoldoende recent. Nogmaals, uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt dat betrokkene voor zijn komst naar Schengen in december 2024 wel degelijk economisch actief was en over de nodige bestaansmiddelen kon beschikken.

Er dient tenslotte ook opgemerkt te worden dat er geen documenten werden voorgelegd waaruit blijkt dat betrokkene en referentiepersoon tot op heden niet ten laste vallen/vielen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk, noch werd er afdoende aangetoond dat de referentiepersoon op heden beschikt over de nodige bestaansmiddelen om betrokkene ten laste te nemen.

Bijkomend dient opgemerkt te worden dat uit het geheel van de gekende gegevens blijkt dat betrokkene sedert 26.02.2025 tewerkgesteld is in België. Op zich is het uiteraard goed dat betrokkene de moeite doet te integreren en te werken, echter om gezinshereniging te kunnen genieten als volwassene, ouder dan 18 jaar, dient men ten laste te zijn van de referentiepersoon, en dit tot het ogenblik van de toekenning van het verblijfsrecht. Er kan dan ook geenszins gesteld worden dat dit hier het geval is.

Uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt niet dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds in het land van herkomst effectief ten laste was van de referentiepersoon. Immers, hij heeft noch aangetoond effectief onvermogen te zijn, noch bewezen voorafgaand aan de aanvraag van in het land van herkomst, en dit tot op heden, financieel en/of materieel te zijn aangewezen op de steun van referentiepersoon.

Het gegeven dat betrokkene in sedert 10.12.2024 (afgezien van de periode dat hij werd afgevoerd wegens verlies verblijfsrecht) op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op hetzelfde adres als de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België.”

3.9. De Raad stipt aan dat artikel 40ter, § 2, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bepaalt dat de bloedverwant in neergaande lijn die ouder is dan 18 jaar ten laste moet zijn van de referentiepersoon en diens echtgenoot of partner. Het begrip “ten laste” wordt niet gedefinieerd in de wet, zodat het bestuur bij de beoordeling van de vraag of voldaan is aan de vereiste van het “ten laste” zijn, over een ruime appreciatiebevoegdheid beschikt en dat zij daarbij vrij oordeelt of de betrokkene het bewijs levert van de voorwaarden tot gezinshereniging (cf. RvS 26 maart 2024, nr. 259.251). Met het ‘ten laste zijn’ wordt een feitelijke situatie bedoeld waarbij de bloedverwant in neergaande lijn reeds van in het land van herkomst of origine financieel en/of materieel wordt ondersteund door de Belgische referentiepersoon teneinde in zijn basisbehoeften te kunnen voorzien.

3.10. In een eerste middel van zijn synthesesmemorie lijkt verzoeker van mening dat de gemachtigde van de minister ten onrechte heeft besloten dat hij in het land van herkomst niet ten laste was van zijn Belgische

vader. Verzoeker meent in dit verband dat het 'ten laste' zijn zou blijken uit een geldstorting die plaatsvond op 11 februari 2020, alsook uit *"talrijke geldstortingen vanwege de referentiepersoon aan derden"*.

3.11. Uit volgende overweging uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de minister wel degelijk rekening hield met de geldstorting van 11 februari 2020 en met de geldstortingen die de referentiepersoon deed aan derden. In de beslissing wordt omtrent deze elementen het volgende gemotiveerd:

"Ter staving van bovenstaande voorwaarden werden volgende documenten voorgelegd:

(...)

- *bewijs geldstorting vanwege de referentiepersoon aan betrokkene dd. 11.02.2020*
- *bewijzen geldstortingen vanwege de referentiepersoon aan derden: echter, gezien deze stortingen niet werden verzonden aan betrokkene, zijn deze niet relevant in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging*

(...)

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, dient in eerste instantie opgemerkt te worden dat betrokkene niet heeft aangetoond dat hij onvermogen was in zijn land van herkomst of origine voor zijn vertrek uit Mauritanië. Hieromtrent werden andermaal geen documenten voorgelegd.

Tevens, in het kader van zijn (geweigerde) visumaanvraag dd. 18.12.2023 (met geplande vertrekdatum 27.02.2024) en dd. 13.11.2024 (met geplande aankomstdatum 14.01.2025) toonde betrokkene ten opzichte van respectievelijk de Franse en de Spaanse overheden aan economisch actief te zijn als handelaar en in deze hoedanigheid over de nodige bestaansmiddelen te beschikken. Hij kan bezwaarlijk in november 2024 aanhalen over de nodige bestaansmiddelen te beschikken om een visum kort verblijf afgeleverd te krijgen, om nadien te claimen dat hij onvermogen was in Mauritanië voor zijn komst naar Schengen in december 2024.

Er werd één beperkte geldstorting vanwege de referentiepersoon aan betrokkene voorgelegd. Echter, niet alleen is één geldstorting op zich te beperkt, ook het verzonden bedrag van €46,10 is dermate laag, zelfs indien rekening gehouden wordt met de levensstandaard in Senegal, waaruit betrokkene destijds schijnbaar verbleef. Boven dien is deze ene geldstorting dd. 11.02.2020 onvoldoende recent. Nogmaals, uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt dat betrokkene voor zijn komst naar Schengen in december 2024 wel degelijk economisch actief was en over de nodige bestaansmiddelen kon beschikken."

3.12. Door nogmaals te verwijzen naar de geldstorting van 11 februari 2020, maakt verzoeker op geen enkele manier aannemelijk dat de gemachtigde van de minister op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze concludeerde dat één geldstorting van 46,10 euro niet kan volstaan om aan te tonen dat verzoeker voorafgaand aan zijn aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van zijn Belgische vader.

Met betrekking tot de *"talrijke geldstortingen vanwege de referentiepersoon aan derden"*, wordt in de bestreden beslissing terecht aangestipt dat deze stortingen niet relevant zijn in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging omdat deze niet werden verzonden aan betrokkene zelf.

Verzoeker betoogt in zijn synthesesmemorie weliswaar dat het logisch is dat het geld niet rechtstreeks naar hem persoonlijk werd overgeschreven omdat hij in Mauritanië in een zodanig afgelegen gebied woonde dat rechtstreekse geldtransfers naar hem onmogelijk waren. Het dichtstbijzijnde kantoor van Western Union zou zich in Senegal bevinden, maar aangezien verzoeker de grens niet mag oversteken, moest dit telkens gebeuren op naam van een derde die wel die mogelijkheid had. De Raad merkt echter op dat verzoeker van deze praktische regelingen geen enkel begin van bewijs overmaakte in het kader van de aanvraagprocedure. Door in zijn synthesesmemorie te stellen dat de Dienst Vreemdelingenzaken op de hoogte was van zijn adres en dus zelf had moeten weten dat hij in een geïsoleerd stuk van Mauritanië woonachtig was, tracht hij de bewijslast om te keren. De Raad benadrukt dat de bewijslast betreffende het 'ten laste' zijn in het kader van een gezinsherenigingsprocedure in de eerste plaats op de aanvrager rust. Het kwam dus eerst en vooral aan verzoeker toe om zijn leefsituatie in Mauritanië verder toe te lichten.

Verzoeker beweert verder dat enkele van de door hem voorgelegde geldstortingen duidelijk gericht waren aan zijn moeder, aan de broer van zijn moeder en aan de burgemeester van het dorp waar hij woonde. Deze verduidelijkingen doen evenwel geen afbreuk aan de vaststelling van de gemachtigde van de minister dat het hier gaat om derden en dat uit deze geldstortingen niet kan worden afgeleid dat hij hiervan de begunstigde was. Het komt in deze situatie aan verzoeker toe om aan te tonen dat de ontvangers van de geldstortingen deze gelden gebruikten om in verzoekers basisbehoeften te voorzien, maar hij blijft op dit punt in gebreke.

3.13. In een volgend onderdeel van het eerste middel uit zijn synthesesmemorie formuleert verzoeker kritiek op de motieven van de bestreden beslissing waarin de gemachtigde van de minister vaststelt dat hij in het kader van twee eerdere visumaanvragen in 2023 en 2024 ten aanzien van de Franse en de Spaanse overheden had aangegeven economisch actief te zijn als handelaar en in deze hoedanigheid over de nodige bestaansmiddelen zou hebben beschikt. Verzoeker minimaliseert thans deze beroepsinkomsten en stelt dat hij slechts af en toe wat geld verdiende door handel te drijven.

3.14. De Raad stipt aan dat verzoeker met zijn betoog niet aantoont dat de gemachtigde van de minister kennelijk onredelijk of onzorgvuldig te werk ging door te stellen dat *“(h)ij (...) bezwaarlijk in november 2024 (kan) aanhalen over de nodige bestaansmiddelen te beschikken om een visum kort verblijf afgeleverd te krijgen, om nadien te claimen dat hij onvermogen was in Mauritanië voor zijn komst naar Schengen in december 2024”*. Verzoeker tracht te temperen door erop te wijzen dat hij bij zijn visumaanvraag geen concrete inkomsten moest voorleggen en enkel vermeldde dat hij handelaar was, waardoor de Dienst Vreemdelingenzaken geen zicht had op de effectieve inkomsten die hij als handelaar vergaarde, maar dit doet geen afbreuk aan het feit dat verzoeker zelf uitdrukkelijk verklaarde economisch actief te zijn in Mauritanië, hetgeen onmiskenbaar een indicatie vormt van het feit dat hij aldaar niet onvermogen was, of minstens in staat was eigen inkomsten te verwerven en bijgevolg niet (louter) afhankelijk was van de ondersteuning van de Belgische referentiepersoon om in zijn land van herkomst in zijn basisbehoeften te kunnen voorzien, waardoor hij niet in aanmerking komt voor de erkenning van het verblijfsrecht als meerderjarige descendant ‘ten laste’.

3.15. De gemachtigde van de minister stelt vervolgens in de bestreden beslissing vast dat verzoeker sedert 26 februari 2025 tewerkgesteld is in België, waaruit blijkt dat hij niet ten laste was van de referentiepersoon tot op het ogenblik van de toekenning van het verblijfsrecht. Verzoeker betoogt van zijn kant dat hij zijn loonfiches heeft bijgebracht en dat deze bewijzen dat hij niet voldoende zou verdienen om alleen te overleven, zonder hulp van zijn vader.

3.16. De Raad merkt vooreerst op dat verzoekers loonfiches (Synthesesmemorie, bijlage 8) nooit eerder ter beoordeling aan de gemachtigde van de minister werden voorgelegd. Bij zijn wettigheidstoetsing dient de Raad zich te plaatsen op het moment van de bestreden beslissing en kan hij enkel rekening houden met de informatie en de stukken waarvan de gemachtigde van de minister op de hoogte was of op de hoogte diende te zijn. De Raad kan, wanneer hij optreedt als annulatierechter, aldus geen rekening houden met de documenten die slechts naderhand worden neergelegd (RvS 18 juni 2009, nr. 194.395). De Raad wijst er bovendien op dat verzoeker zich met zijn kritiek richt tegen een overtollig motief van de bestreden beslissing. Uit wat hierboven werd uiteengezet, blijkt immers dat verzoeker geenszins aantoonde dat hij reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon en deze vaststelling volstaat reeds voor de gemachtigde van de minister om te concluderen dat *“(b)etrokkene (...) dan ook niet (voldoet) aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter, §2, eerste lid, 2° van wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging”*. Het eventueel gegrond bevinden van kritiek tegen een overtollig motief kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing (cf. RvS 23 februari 2011, nr. 211.458). Daarbij komt dat verzoeker niet aantoont dat de gemachtigde van de minister kennelijk onredelijk of onzorgvuldig te werk ging door zijn tewerkstelling in België als een tegenindicatie te beschouwen met betrekking tot het ‘ten laste’ zijn.

3.17. In een volgende onderdeel van zijn middel stelt verzoeker dat de gemachtigde van de minister tegenstrijdig motiveert in de bestreden beslissing. De gemachtigde van de minister stelt volgens verzoeker immers enerzijds dat de uitgaven van de referentiepersoon voor het huishouden in België, die door verzoeker werden overgemaakt bij zijn aanvraag en waaruit volgens hem zou moeten blijken dat hij in België nog steeds ten laste is van de referentiepersoon, niet relevant zijn omdat ze betrekking hebben op de situatie in België en niet op de situatie in het land van herkomst. Anderzijds wijst de gemachtigde van de minister in de bestreden beslissing op de tewerkstelling van verzoeker in België en stelt dat hieruit niet blijkt dat verzoeker tot op het moment van de toekenning van zijn verblijfsrecht ten laste was van de referentiepersoon. Verzoeker stelt dat dit twee tegengestelde argumenten zijn. Ofwel moet men bewijzen dat men in het land van herkomst afhankelijk was van de referentiepersoon, zo poneert verzoeker, ofwel moet men bewijzen dat er ook in België nog afhankelijkheid moet worden aangetoond, en in dat laatste geval moesten de stukken die bewijzen dat verzoeker in België afhankelijk is van de referentiepersoon ook in aanmerking worden genomen.

3.18. Naar aanleiding van de kritiek van verzoeker merkt de Raad merkt op dat de situatie van het ‘ten laste zijn’ niet alleen dient te bestaan op het ogenblik waarop de aanvraag voor gezinshereniging wordt ingediend, maar ook op het ogenblik van het nemen van de beslissing omtrent deze aanvraag. De betrokken descendant dient aldus aan te tonen dat hij ten laste was van de referentiepersoon in het land van herkomst en nog steeds ten laste is op het ogenblik van het treffen van de beslissing over de vestigingsaanvraag (cf. RvS 26 maart 2024, nr. 259.251). Er is slechts sprake van een onherroepelijk vastgesteld recht indien de

overheid heeft vastgesteld dat de wettelijke voorwaarden zijn vervuld en zij aldus het verblijfsrecht heeft erkend, hetgeen op het ogenblik van het indienen van de aanvraag nog niet het geval is. De erkenning van het recht op gezinshereniging vereist niet enkel dat de aanvrager erover beschikt wanneer hij er aanspraak op kan maken, maar ook op het ogenblik dat de overheid een beslissing neemt over zijn aanvraag (cf. RvS 30 maart 2018, nr. 241.179).

Verzoeker kan niet worden bijgetreden waar hij stelt dat het om tegenstrijdige motieven zou gaan. Het komt immers aan verzoeker toe om op cumulatieve wijze aan te tonen dat hij 'ten laste' was van de referentiepersoon van in het land van herkomst of eerder verblijf en dat hij nog aan deze verblijfsvoorwaarden voldoet op het moment dat de gemachtigde van de minister zijn beslissing neemt. De stukken die verzoeker overmaakte in verband met zijn situatie in België zijn *in casu* echter weinig relevant omdat hij er in de eerste plaats al niet in geslaagd is aannemelijk te maken dat hij vóór het indienen van de aanvraag reeds ten laste was van de referentiepersoon, waardoor het geen meerwaarde was voor de gemachtigde van de minister om dieper in te gaan op verzoekers situatie in België. Het feit dat de gemachtigde van de minister toch kort verzoekers tewerkstelling in België bespreekt, doet geen afbreuk aan deze redenering en betekent niet dat de gemachtigde van de minister *in casu* verplicht was om eveneens dieper in te gaan op de documenten die verzoeker overmaakte in verband met de kosten die de referentiepersoon voor zijn rekening zou nemen.

3.19. In een tweede middel van zijn synthesesmemorie verwijt verzoeker de Dienst Vreemdelingenzaken nooit enige vraag tot verduidelijking aan hem te richten. Volgens verzoeker werd enkel informatie gezocht in zijn nadeel, maar geen informatie ten voordele van zijn dossier.

3.20. Door in zijn tweede middel te benadrukken dat er wel degelijk een financiële en materiële afhankelijkheid werd aangetoond met de referentiepersoon, slaagt verzoeker er niet in een ander licht te werpen op de concrete motieven van de bestreden beslissing. De Raad herhaalt dat de bewijslast betreffende het 'ten laste zijn' in het kader van een gezinsherenigingsprocedure in de eerste plaats op de aanvrager rust. Het kwam dus in de eerste plaats aan verzoeker toe om zijn situatie in Mauritanië nader toe te lichten en aannemelijk te maken dat hij aldaar afhankelijk was van de financiële ondersteuning om in zijn basisbehoeften te kunnen voorzien. Geen van de door verzoeker geschonden geachte beginselen vereist dat het bestuur hem om verdere verduidelijking moet vragen, indien hij zijn persoonlijke materiële en financiële situatie onvoldoende heeft toegelicht.

3.21. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de gemachtigde van de minister bepaalde gegevens zou hebben miskend of op kennelijk onredelijke wijze het recht op verblijf van meer dan drie maanden zou hebben geweigerd. Er blijkt geen schending van het zorgvuldigheids- en/of het redelijkheidsbeginsel, noch van de motiveringsplicht.

Beide middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig mei tweeduizend zesentwintig door:

F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN